

Registered No. M. 1229.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் நங்கும்.
விவேகோதயம்

மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தினின்று
வெளிவரும்

மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

அறிவுடையார், எல்லாம் உடையார்; அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இலர்"—தருக்குறள்.

தொகுதி ௨. } பிங்களூர் புரட்டாசிமீ } பகுதி ௮.
1917 லு செப்டம்பர்மீ

பொருளடக்கப்

புதல்வர்கடமை:—	பத்திராபர்	227
விடுகதை வினா:—	T. S சாமி ஜப்பங்கார்	231
சதாவிநோதமாலை:—	எம். எம். நாராயணசாமி ஐயர்	232
சற்குணவல்லி:—	ரா. ந கசாமி	235
விநோதக்கூற்று:—	ஆயக்கண்ணனார்	237
தமிழ்ப்பாமாலைச் சிறப்பு:—	ம. கோபாலகிருஷ்ணையர்	237
மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வாழ்த்து:—	ஷெ	238
வள்ளுவர் நேரிசை:—	அரசன் சண்முகனார்	239
கமலாவதி (தமிழ் நாடகம்):—	K. வேங்கடராசமபர்	244
சில குறிப்புக்கள்:—	கே. எஸ். சீலாயதாகுதி	249
சமாசாரக்கொத்து:—	பத்திராதிபர்	251
புத்தக மதிப்புரை:—	ஷெ	254
வினாம்பரங்கள்:—	மாணாஜர்	

சொந்தக்காரர்:— ம. கோபாலகிருஷ்ணையர்

ம. கோபாலகிருஷ்ணையர் } பத்திராதிபர்.
வி. பாலம்மாள் }

நிருமங்கலம் ஸ்ரீகிருஷ்ண விலாசம் அச்சியந்திரசாலை
வருஷ சந்தா [2-0-0.] 1917. [தனிப்பிரதி அண்டு
வேளி நாடுகளுக்கு ரூ. 2-4-0.]
குறிப்பு:—இதிலடங்கிய விஷயங்களைப் பத்திராதிபர் அனுமதியின்றி
எவரும் பிரசுரிக்கக் கூடாது.

மதுரை எக்ஸெல்வியர் பிரவீல் டைடில் மா. சிராம் அச்சிடப்பட்டது.

அமிர்தாரணவ லேகியம்.

இந்த லேகியம் ரத்தத்தை சுத்தி செய்து விரக்தியரக்கி, நரம்பு ஸ்கானங்ஸை எல்லாம் பலப்படுத்தி, தேகசக்ருஷி, பித்தவாய, கைகால் கண்எரிச்சல், இவைகளைச் சமனஞ் செய்து, மூளையைக் குளிரப்பண்ணி, தேக பலத்தையும் மேனியையும் உண்டாக்குகின்றது. மேலும் இம்மருந்து நாள்பட்ட கஷயம், கிரஹணி, நீடித்ததலைநோய், மார்புவலி முதலிய விபாதிகளையும் சுண்டிக்கின்றது. எவ்வித பந்தியமும் கிடையாது.

20-தோலா கொண்ட டப்பி 1-க்கு ரூபா 2—0—0

எங்கள் கியாட்லாக் இனாமாய் அனுப்பப்படும்.
இனிமையானது! பரிமளமிருந்து!

மணி ஆயில்.

முப்பத்தைந்து வருஷ காலமாய் விற்பனையாகி வருகிறது.

இந்தக் கடந்தல் தைலம் சாஸ்திர முறைப்படி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அலங்காரத்துக்கு யோக்கியமான மனோகரமான சுகந்தமுள்ளது. சிரசில் உபயோகித்து வந்தால் ரோமங்களை உதிராமற்றடுத்து, நீண்டு அடர்த்தியாய் வளரும்படி செய்கிறது. தற்காலம் வெளிவந்து லர்வும் தைலங்களைப் போல் கருதி விடக்கூடாது. ஒரு சடவையாவது வாங்கி உபயோகித்து உண்மையையறிபுங்கள். சிரசுக்குத் தடவுவதனால் மூளைக்குக் குளிர்ச்சியையுண்டிபண்ணக்கூடியது. இது ஒன்றுதான்; புட்டி 1-க்கு ரூ 1. ஐந்து புட்டி ஒரு சடவையில் வாங்கினால் விலை ரூ-4. வி.பி.செலவு பிரத்தியேகம். இன்னும் விபரம் வேண்டுவோர் எங்கள் கியாட்லாக்குக்கு எழுதுங்கள்.

வைத்திய சாஸ்திரி,
மணிசங்கர்கோவிந்தஜி,
ஆதங்க றிக்கிரக லாஷநாலயம்,
45-மேலக்கோபுரவீதி,

மதுரை.

வி ள் ம் ப ர ம்.

நூதன தமிழ்ப் புத்தகங்கள்.

ஓளவை ... ... 0—6—0
 நம் அருந்தமிழ் மொழியிற் சிறந்த
 நீதிதூல்களையும் தனிப் பாடல்
 களையும் அருளிச்செய்து உலகத்
 தை உய்வித்த ஓளவையாரின்
 தில்விய சரித்திரம் பு. க. ஸ்ரீநிவா
 லா சாரியார் எழுதியது

பொற்றொடி ... ... 0—13—0
 ஓர் இனிய தமிழ்நாவல் வக்கீல் சுந்
 தரம் பிள்ளையவர்கள் எழுதியது.

சுந்தரவல்லி ... ... 0—8—0
 வரகவி - திரு- அ. சுப்பிரமணிய
 பாரதியார் எழுதியது.

அன்புக்கும் அழிவோ? 0—4—0
 இது சோக ரஸம் பொருந்திய
 ஒரு இனிய தமிழ் நாவல்

ராஜாமணி ... ... 0—8—0
 ஓர் உயர்ந்த துப்பறியும் தமிழ்
 நவீனம்

ந்ளினகடி ... ... 0—8—0
 இதில் இத்தப் பெண்களைக் கிழ
 வர்களுக்கு மணம்செய்விப்பதால்
 நேரும் கெடுதல்களைப் பற்றி எழு
 தப்பட்டிருக்கிறது.

ஸரோஜா ... ... 0—5—0
 ஓர் இனிய தமிழ்நாவல்

கோக்லேயின் ஜீவிய } 0—8—0
 சரித்திரம். }

“சுதேச மித்திரன்” உதவி ஆசிரி
 யர் மிஸ்டர் கே. விசுவநாதையர்
 எழுதியது.

ஐரோப்பிய யுத்தம். 1—8—0.
 ஜி. ஏ. வைத்திய ராமன் எழுதி
 யது. யுத்தத்தைப்பற்றி அறியவே
 ண்டிய பல விஷயங்களும் மிகத்
 தெளிவாக எழுதப் பட்டுள்ளன.

சாரிங்கநர ஸம்ஹிதை 3—0—0
 பண்டித எம். துரைசாமிஜயங்கார்
 எழுதியது. ஆயுள் வேதசம்பந்த
 மான பலவிஷயங்கள் அதிகூற
 ப்பட்டுள்ளன. சுமார் 300-பக்கங்
 கள் கொண்டது.

காரைக்கீர்லம்மைசரிதை 0—1—0
 சிவனடியார் அறுபத்து மூவரின்
 ஒருவரும் தெய்வக்கவிஞருமாகிய
 காரைக்காலம்மை என்னும் புனி
 தவதியாரது இனிய சரித்திரம்.

மனம் பேரல் வாழ்வு 0—1—0
 இம்மை யின்பத்தையும் மறுமை
 யின்பத்தையும் அடைவதற்குரிய
 நெறிகளை மிக்க தெளிவாகக் கூறு
 கின்ற ஓர் அரிய நூல். வ.உ.சிதம்
 பரம்பிள்ளை எழுதியது.

காதம்பரி ... ... 1-12—0
 பண்டைக்காலத்து மகாகவியான
 ஸ்ரீ பட்டபாணனால் இயற்றப் பெ
 ற்ற ஸம்ஸ்கிருத காதம்பரியின்
 தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

ரத்தினப் பிரகாசம் 0—8—0
 ரத்தினங்களின் குணதோஷங்க
 ளும், தன்மையும் அவைகளைப் பரி
 சூசிக்கும் முறைகளும் வெருவிரி
 வாகவும் தெளிவாகவும் எழுதப்
 பட்டிருக்கின்றன.

முகம்மதுநபி அவர்கள் } 0—10—0
 ன் உபதேச சந்நம். }

இது எம். ஏ. மலிங்ஸாஹிபு-என்ப
 வரால் அரபி, பார்வீ, உருது முத
 லிய -பாஷைகளிலுள்ள இஸ்லா
 மிய மதநூல்களிலிருந்து தொகு
 க்கப்பட்டது.

ஸாதனு ... ... 0—6—0
 பண்டிதை விசாலாக்ஷி அம்மாள்
 எழுதிய ஓர் இனியநாவல்

அகமேபுறம் ... ... 0—8—0
 இகத்திலும் பரத்திலும் மேலான
 நிலைகளை அடைவதற்குரிய மார்க்
 கங்களைக் கூறுவது.

சூத்திரபு நீதிக்கதைகள் 0—8—0
 இந்நியமாதர் சரித்திரம் 0—5—0
 இதில் பூர்வகாலத்துப்பெண்மணி
 களின் சரித்திரங்கள் எழுதப்பட்டு
 ளன.

இன்னும் எல்லாவிதத் தமிழ்ப்புத்தகங்களும் எங்களிடமிருங்கிடக்கும்.
மாணோஜர், ஐ.ஓ.பகாரி ஆபீஸ், வேலூர்.

பொங்குதம் மங்களம் எங்கும் தங்குக.

விவேகோதயம்.

மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்தினின்று

வெளிவரும்

மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

“அறிவுடையார், எல்லாம் உடையார்; அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனும் இல்” — திருக்குறள்.

தொகுதி உ. } பிங்களவஸ் புரட்டாசிமீ } பகுதி அ.
1917ஸ் ஸேப்டேம்பர்ஸ்

புதல்வர் கடமை.

(166-ஆம் பக்கக் தொடர்ச்சி.)

இழிகுல வேடன் ஒருவனால் நல்வழிப்பட்ட உயர்குல மறை யோனது வரலாற்றை நாம் கூறும்போது, கந்தபுராணத்தில், சங்கர ஸம்ஹிதையில் சிவரகஸ்ய கண்டத்தில் உள்ள உபதேச காண்டத்து நாம் படித்த

“ஈன்ற தாயினை, ஈன்றெடுத்த(து) இருபுறத்(து) அணையும் ஆன்ற தந்தையை, அரந்தை செய்(து) அகன்று போய், அடவி தோன்றி, மாதவம் தொடங்கிய பேர்களைத் தொல்லை மூன்று தேவரும் முனிவுற நிரயம் உற்று இழிவார்.”

என்ற ஓர் செய்யுள் நம் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. “தம்மைப் பெற்ற தாயையும், பெற்றபின் பரிவுகூர்ந்து, எடுத்து இரு கைகளாலும் தழுவி வளர்க்கும் சிறந்த தந்தையையும் பாதுகாப்பது, தன்பத் திருத்தி, அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து காடு சென்று பெருந்தவம் செய்யத் தொடங்கிய பேர்களை அநாதி காலந்தொட்டுள்ள திரிமூர்த்திகளும் (வெறுப்பர். அவர்கள்) வெறுத்தலால், அங்மனம் சென்றோர்க்கு நரகமே பிராப்தியாய்க் கீழ்ப்படுவர்” என்பது இச்செய்யுளின் பொருளாகும். முற்கூறிய செய்யுளில் ‘நிரயம் உறுவார்’ என்பது, ‘நிரயம் உற்று இழிவார்’ என்றது, ‘அன்றோர் மீளா நரகுக்கு ஆளாகியே நிற்பர்’ என்பதை உணர்த்தவே என

அறிக. ஆட்வ தேசத்தில், மாலிய நகரத்தில், சுபுத்தன் என்னும் அந்தணனது ஏக புத்திரான தநுமன் என்பவன், தனக்குக் குரு உபதேசம் முடிந்ததும் துறவு எய்த எண்ணித் தன் கருத்தைத் தந்தைக்குக் கூற, அக் தந்தை அதனை மறுத்து அவனுக்குக் கூறியது இது. நிற்க.

இதுகாரும் நன் மக்கள் பெற்றோரிடம் காட்ட வேண்டிய அன்பின் மூன்று முக்கிய லக்ஷணங்களையும் பிறவற்றையும் கூறி, இயன்றவரை அவற்றை விளக்கினோம். இத்தகைய மெய்யன்பும், அவ் அன்பு காரணமாக மரியாதையும் கீழ்ப்படிதலும் வாய்ந்த நன் மக்களைப் பெற்ற நல்லோரே மூவா மருந்தும் சாவா உடம்பும் உற்றோர் ஆவர்.

“ஏவா மக்கள் மூவாமருந்து’ என்பதற்கு ஐயமே இன்று; பாண்டி நாட்டில் பிசிர் என்னும் ஊரில் *ஆந்தையார்’ என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் கோப்பெருஞ் சோழனது உயிர்த்தோழர்.

“சாதலிற் சாதலும் நோதலின் நோதலும்
அன்பிற்(கு) அறிகுறி ஆகும் என்பர்”

என்ற வாக்கிற்கு இவர் ஓர் இலக்காகிக் கோப்பெருஞ் சோழன் துறவு பூண்டு உயிர்விட்டது கேட்ட நியிஷமே உயிர்விட்டவர். இவ் ஆந்தையாரை யாவரும் ‘பிசிராந்தையார்’ என்றே அவரது ஊர்ப் பெயரையும் இட்டு அழைப்பது வழக்கம். நம்மில் பலர் முப்பது வயது ஆகும் முன்னரே தாடி நரைத்துத் தலைநரைத்துப் பால விருத்தராய் விடுகின்றோம். விருத்தாப்பியம் வந்து விட்டாலோ,

“நரையொளி பிறங்க உடம்பெலாம் திரைந்து”
நரம்புகள் தெரிந்திட வறந்து
தெரிதரும் கட்பா வையின் ஒளி மழுங்கித்
திரள்படப் பீளையும் சாடித்
தரிபடா நாசித் துளையில் நீர் ததும்பத்
தைத்(து) அறக் கிழிந்ததோர் துணியும்
அரையிடைக் கிடந்து சரிந்தடிக்க கடிவிழ்ந்
தவிழ்ந்திட ஒருகரம் தாங்க,

* ‘ஆந்தையார்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘ஆதன் என்பவரது தந்தையார்’ என்பது பொருள். அவலக்ஷண ஆந்தைக்கும், இவர் பெயர்க்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை.

“உடற்குறை கூனும் செவித்துளை அடைப்பும்
 ஒருகையிற் றடிக்குளா தரளின்
 நடக்கையில் நடுக்கும் தலைக்கிடு கிடுப்பும்
 நனிதர அசைந்துதள் ளாடி
 ஒடுக்குறக் கிடந்த பஸ்ஸறப் பெயர்ந்த
 உதட்டினில் வாயினீர் ஒழுக்கி
 அடிக்கடி இளைப்பிற் குலுக்கிய கலைப்பால்
 அறத்தவித் தெழுந்தகோ லமுமே”

கொண்டு; கண்டார் நகைக்கத் திண்டாடுகிறோ மன்றோ? ஆனால், நம் பிசிராந்தையார்க்குப் பேரனுக்குப் பேரன் பிறந்த பின்னரும், ஒரு மயிரேனும் நரைமயிர் இல்லையாம். ஆதலால் இவரை ‘நரை இல் பிசிராந்தையார்’ என்பர் அவ்வரை அறிந்தோர். விருத்த குமார ராக விளங்கிய இவ் வித்தகரைக் கண்டு வியந்த சிலர், அவரை நோக்கிப் ‘புலவரே! யாண்டுபல ஆக, நரையில் ஆகுதல் யாங்கா கியர்?’ என்ன, அச் செந்நாப் புலவர் “ஐயன்மீர்!

‘யாண்டுபல ஆக நரையில் ஆகுதல்
 யாங்கா கியர்?’ என வினவுதி ராயின்,
 டிமாண்ட என் மனைவியும் மக்களும் நிரம்பினர்;
 யான்கண் டனையர்என் இளைஞரும்; வேந்தும்
 அல்லது செய்யான் காக்கும்; தன்றலை
 ஆன்ற விந்(து) அடங்கிய கொள்கைச்
 சான்றோர் பலர் யான் வாழும் ஊரே.”

என்று விடை அளித்தனராம். இரண்டொரு குழந்தைகள் பெற் றோரும் நரைத்தலையராக, மக்கள் நிரம்பிய இவர், நரைத்தலையர் ஆகாமைக்கான நன்மருந்து (1) நற்குணம் நிறைந்த கற்புடை மனைவி (2) ‘பழிபிறங்காப் பண்புடைமக்கள்’ (3) மன மொத்த சோதரர், வேலைக்காரர் முதலியோர்கள் (4) மன்பதைக் கிடமே செய்திடும் மன்னன் (5) கற்றாய்ந் தொழுகும் கௌரவ ழீலர் ஆகிய இந் நான்கு சரக்குகளும் சேர்ந்து ஆனது என்றும், இவற்றிற்கெல் லாம் தாய்ச்சரக்கு ‘ஏவா மக்களே’ என்றும் இனிது புலப்படும். இத்தகைய சற்புத்திரர்கள் தமது தாய் தந்தையரது ஜீவதிசையில் செய்து தீரவேண்டியவற்றை ஏற்கனவே கூறியுள்ளோம். ஆயினும், அவற்றையும், சொல்லொ தொழிந்த பிறவற்றையும் சுருங்கக் கூறின் மிகை யாகாதென எண்ணுகிறோம்.

உத்தம மக்காள்! உரைப்பது கேண்மின்:
நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை அறைந்து
சாற்றுவ தொன்றைப் போற்றிக் கேண்மின்:

கிடச ரீரமும் தெள்ளிய அறிவும்
தாங்கொண் டளவரை, தாய்தந் தையர்தம்
மக்கள் செய்யும் உத விக்கெதீர் பாரார்.
இளமையில் நாம் அறி வின்றியும், சக்தி
யின்றியும் மிக்க னன ஸ்திதியினில்
இருந்தது போல், நம் னன்றோர் கள், கிழ
வயதினில் அறிவு மழுங்கலும், வலிமை
குறைவதும் நாம் கண் கூடாக் கண்டதே.
நாற்ப துக்குமேல் நாய்க்குணம் வரலும்,
ஐம்ப துக்குமேல் ஐம்புலன் ஒடுங்கலும்,
அறுப துக்குமேல் அறிவு கலங்கலும்
எவர்க்கும் இயல்பே. இங்ஙனம் தளர்ச்சி
எய்துழி யன்றோ னன்றோர் நமதுநல்
உதவிகள் யாவும் எதிர்பார்க் கின்றனர்.
இத்தரு ணத்தே சித்தம் உவந்து
நாம், தளர் வறவளர் நற்றெங் கேபோல்
கைம்மா(று) இயற்றும் கடப்பா டுடையேம்.
மக்காள்! உத்தம மக்காள்! கேண்மின்.—

இளமையில் நாம் அறி வின்மையி னாலே
சன்றோர் களைவை திடும்பொழு(து) அவைகள்
யாவையும் குழலினும் யாழினும் இனியவா
மதித்தன் னோர்கள் மகிழ்ந்தது போல், நாம்
முதுமையில் அவர்கள் அதிகோ பத்துடன்
என்சொலி னும், அவை இன்சொலே யாக
எண்ணிட வேண்டும். இளமையில் அவர்நம்
மலஜலா திகளில் மனவெறுப் பேதும்
எய்தினர் கொல்லோ? இல்லையே! அவர்கள்
பல்லும் பார்வையும் சொல்லும் சுவையும்
யாவையும் இழந்து யாவையும் மறந்து,
மறுவலும் சேயென மதித்தளர் வெய்திய
போதவர் மலஜ லாதிகள் நிமித்தம்
அவர்பால் அருவருப் படைவது முறையோ?
இளமை யிலேநாம் இசைசப் பட்டுக்
கேட்டயா வையும்நாம் கேட்டிடும் முன்னர்
அன்புடன் அவர்நமக் களித்தது போன்றே
அவர்கள் முதுமையில் ஆசையும் ஆவலும்

கொண்டுள எந்தப் பண்டங்களையும்
 குறிப்பறிந் தவர்க்குக் கொடுத்திடல் வேண்டும்.
 இதுவன் றியும் அவர் ஈ, கொசு காதி
 பறவா தேநமைப் பாதுகாத் ததுபோல்
 அவர்கிரு மேனியை அன்பொடு காத்துத்
 *தீயன பலசெய் தாயினும் அவரது
 அழிபசி யாதீய அகற்றல்நம் கடனே.

இங்ஙனம் செய்யா 'நன்றியில் மாக்கள்' எய்தும் கேட்டை
 நினைப்பூட்ட,

“வைத்தவர் உளம் உவப்ப, மலர்நிழல் கனி ஈயாத
 அத்தருத் தன்னை வெட்டி அமுலிடு மாபோல், ஈன்று
 கைத்தலத் தேந்திக் காத்த கடவுளர் தம்மை ஒம்பாப்
 பித்தரை அத்தன் கொன்று பெருநர கழற்சேர்ப் பானே.”

என்ற இச்செய்யுள் ஒன்றே போதிய தன்றோ? “தாயைப் போல
 பிள்ளை நூலைப் போல சேலை”. “மகன் அறிவு தந்தை அறிவு” இவ்வி
 ரண்டும் உண்மை. ஆதலின் தந்தை தாய்ப்பேணும் உத்தம புத்தி
 ரரே தம்பெற்றோரது வாழ்த்துப் பெற்றுத் தம்மைப் பேணிப் போற்
 றும்சற்புத்திரரைப் பெறுவர். இட்டார்க்கு இட்டபலனே கிடைக்
 கும். விரை ஒன்று போடச் சரை ஒன்று முனைக்குமா? முனையாது.

(இன்னும் வரும்)

பத்திராதிபர்.

விடுகதைவினா.

முன்னிரண் டெழுத்து நீங்கின், முத்தியீர் திடுமேரர் ஊராம்.
 பின்னிரண் டெழுத்து நீங்கின், பித்தனார் பக்தர் சொல்சொல்.
 மன்னிய ஒன்றும் மூன்றும் 'மயிர்முடி'. இரண்டும் நான்கும்
 உன்னிடிற் 'கூர்மை' யாகும். உரைமின்னிப் பாண்டிநாட்டீர்.

T. S. சாமி ஐயங்கார்.

* “தீயனபல செய்தாயினும்” என்பது, ‘பெற்றோரைப் பேண்
 வேண்டியது’ என்னும் ஒரு அவசியத்தை மட்டும் அறிவுறுத்திற்றே யன்றி,
 ‘தீவினை செய்ய’த் தோன்றிற்றில்லை. இவ்வண்மை “என்றுள் பசி காண்ப
 ரனியினும் செய்யற்க-சான்றார் பழிக் தும் வினை.” என்ற சருதிபோதத்தா
 ற்போதரும். அங்கனமாயின், “தீயன பல செய்தல்’ தான் என்னை?”
 எனின், “இரத்தலும், தமது அந்தஸ்துக்குக் குறைவான குற்றேவல்களும்
 புரிதலே” எனக் கொள்க.

சதாவிநோத மாலை.

முன்னொரு காலத்தில் வடதேசத்தில் ராஜஹம்ஸன் என்றும் ஸோமபாலனென்றும் இரண்டு நண்பர்கள் இருந்தனர். அவ்விருவருள் ராஜஹம்ஸன் ஓர் அந்தணனுக்கு உதவி புரிவதற்காக ஸோமபாலனை விட்டுப் பிரிய நேரிட்டது. அப்பால் ஸோமபாலன் தனது நண்பன் பிரிவைச்சகியாது, எங்கும் திரிந்து, முடிவில் அவனிடம் வந்து சேர்ந்தான். இராஜஹம்ஸன் ஸோமபாலனைப் பார்த்து, “நண்ப! நீ இதுகாறும் எந்தெந்தத் தேசங்கட்குச் சென்றனை? அற்புகாரியங்கள் ஏதேனும் உண்டாயின் கூறுக” என்றான்.

ஸோமபாலன் பின் வருமாறு சொல்லலானான்: “நண்பரோ! நீர் அந்தணருக்கு உபகாரஞ் செய்யச் சென்றதும், நான் பலவிடங்களுக்கும் சென்று, கடைசியில் கங்கைக் கரையில் உள்ள அந்நிவீகையாகிய மரீசி யென்ற முனிவர் ஒருவர் உளர் என்று சிலர் சொல்லக் கேட்டு, அவர் மூலம் நீர் இருக்குமிடம் அறியலாமெனச் சென்றேன். அவ்வாசிரமத்தில் ஒரு இளமாமா நிழலில் கலக்க மடைந்த மனத்தையுடைய ஒரு முனிவரைக் கண்டேன். அம்முனிவர் என்னை உபசரிக்க, என் களை தீர்ந்தபின்பு, நான் அவரைப் பார்த்து, “பெருமை பொருந்திய மரீசி முனிவர் எங்கே யிருக்கின்றார்? நான் அவர் மூலம் எனது நண்பனிருக்குமிடம் அறியவேண்டும். அவருடைய ஞானம் அந்நி அநிசயமானதாமே” என்றேன்.

அவர் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு ஐய! அத்தகைய முனிவர் இவ்வாசிரமத்தில் இருந்தார். அவரிடம் ஒருசமயம் அங்க தேசத்திற்கு அணியெனத் தக்க காமமஞ்சரி யென்ற விலைமா தொருத்தி, கண்ணீர் பெருகத் தலைவிரி கோலமாக வந்தது; அவரை நமஸ்கரித்தாள். அந்தக் கண்ணத்திலேயே அவளுடைய தாய் முதலியோரும் வருத்தத்துடன் அவளைப் பின்தொடர்ந்து அம் முனிவருடையபாதங்களில் ஸாஷ்டாங்கமாய் விழுந்தனர். உடனே முனிவர் கிருபை கூர்ந்து அவ் விலைமாதை “நீ வருத்தப்படக் காரணம் யாது?” என வினவினார். அவள் வெட்கமும் வருத்தமும் கௌரவமும் காட்டி, “பெரியோரே! இகலோக சுகத்திற்குப் பாத்திரமில்லாதவள் நான். பரலோக சுகத்தை இனி யடைபுமாறு, வருந்தினோரை ஆதரிக்கும்

தங்களைச் சரணடைந்தேன்” என்று சொன்னாள். பிறகு நராமயிர்த் தலையளாகிய அவளுடைய தாய், கைகூப்பி “முனிவர் பெரும! இவள் இப்பொழுது என்னுடைய குற்றத்தைத் தெரிவிக்கப் போகின்றாள். நான் எனது குல தர்மத்தை அநுஷ்டிப்பது தான் எனமீது இவள், சாட்டப் புகும் குற்றம். தாய்க்கிழவிக்குள்ள கடமைகள்:—வீட்டில் பெண் பிறந்தது முதல் அக்குழந்தைக்குத் தேஜஸ், பலம், புத்தி முதலியன வளர்க்கக் கூடியதும், சகல தாதுக்களையும் சமமாகச் செய்ய வல்லதுமான, தக்க மித உணவளித்து, சரீரத்தை வளர்த்த லும், ஐந்து வயதுக்குமேல் தந்தையும் பெண்ணைப் பார்க்க வொட்டாமற் செய்தலும், பெண் பிறந்த தினத்தில் உத்ஸவங் கொண்டாடுதலும், காமநூல் சற்பித்தலும், நாட்டியம், வாத்தியம், இசை முதலியவற்றில் அவளைத் தேர்ச்சி பெறச் செய்தலும், வியா கரணம், தர்க்கம், வித்தாந்தம் முதலியவை பயிற்றுவித்தலும், கூத்து கேளிக்கை கோழிச் சண்டை குதிரைச் சண்டை முதலிய வற்றைப் பழக்கி வைத்தலும், வெளியில் உத்ஸவத்திற்குச் செல்ல நேர்ந்தால் பெண்ணைப் பூஷணங்களால் அலங்கரித்து ஸேவக ஜனங் கள் பிந்தொடருமாறு அனுப்புதலும், பாடத் தொடங்கினால் முன் னரே போதிக்கப் பட்டு அனுப்பினவர்களைச் “சபாஷ்! சபாஷ்!! இப்பாட்டுப் பதினாயிரம் பொன் பெறும்.” என்று சொல்லச் செய்து பெருமையுண்டு பண்ணிக் கொள்ளலும், நாநா தேசங்களிலும் நடர் வீடர், விதூஷகர் முதலியோரைக் கொண்டு பெண்ணுடைய கீர்த் தியைப் பரவச் செய்தலும், ஜோதிஷர் முதலியோரைக் கொண்டு இப் பெண் சிறந்த லக்னத்திற் பிறந்தவள். அதனால் இவளுக்கு மேலான பதவி வரும்’ என்று ஜாதகம் கணிக்கச் செய்து அதை எங்கும் பரப்புதலும், வீடர் முதலியோரைக் கொண்டு செல்வர் களிடம் பெண்ணுடைய அழகு, குணம் முதலியவற்றை வர்ணிக்கச் செய்தலும், அதிகப்பணம் வாங்கிக் கொண்டு பெண்ணை அனுப்புத லும், ரவிக்ளுன்பால் பணம் அற்பமாயிருந்தாலும் பெண்ணை அனுப் பலும், ஒருவன் பெருத்த சீமானாயிருந்து ஸ்வதந்திர மில்லாதவனா யிருப்பின், அவனுடன் ரகஸ்யமாக வாழ்ந்து பிள்ளை பெற்றுப் பாகம் பெற நீதி ஸ்தலத்தில் வழக்காடலும், வீட்டுக்கு வரும் செல்வர்களிடம் எனக்கு இதுவேண்டும், அதுவேண்டும், பெண்

ணுக்கு நகை போடவேண்டும்” என்று பலகூறிப் பொருளையபகரித்தலும், கேட்டபொருளை அவன் தரவிடில், அவனை மானக்குறைவாகப் பேசி நிந்தித்துத் தூத்தலும் இவை போன்ற பிறவும் அன்றோ?

இவள் ஸ்வதர்மத்தை விட்டு, பொருளற்றவனையும், அழகுள்ளவனையும், யௌவன முள்ளவனையு முள்ள ஓர் பிராமணனிடம் விருப்பங் கொண்டு, தன் கைப்பொருளைச் செலவு செய்து அவனுடன் இருக்கிறாள். இவ்வாறு ஒரு மாதம் ஆகி விட்டது. செல்வர்பலர் இவளை விரும்பி வேண்டிக்கொண்டும் இவள், அவர்களை அவமதிக்க மையால் அவர்கள் யாவரும் கோபித்துக்கொண்டு போய் விட்டனர். எங்களுடைய குடும்பமே இவளால் கெட்டுப் போய் விட்டது. ஆனதால் இவள் ‘தூர்ப்புத்தியுடையவள் கல்யாணி யன்று’ என்று நான் இன்னைத் தடுத்துக் கூறியதும், இவள் காட்டுக்குப் போவதாகக் கூறிவிட்டுக் கோபத்தினால் இவ்விடம் வந்து விட்டாள். இவள் அவ்வாறே தீர்மானித்து விட்டால், நாங்கள் யாவரும் இங்கேயே தீ மூழ்கி இறப்போம்” என்று கூறிக் கதறினாள்.

முனிவர் தாலியைப் பார்த்து “மங்களகரி! காட்டில் வசிப்பது மிகவும் கஷ்டமானது. அவ்வாறு வசிப்பதற்கு அபவர்க்கம், ஸ்வர்க்கம் ஆகிய இரண்டுமே பயன். அவற்றுள் முன்னது சிறந்த ஞானத்தாலன்றிப் பெறமுடியாது. பெரும்பான்மையும் அதனைப் பெறுவது கூடாமை. பின்னதோ, தத்தம் குலதர்மத்தை அதுஷ்டிப்பர் யாவருக்கும் சுலபமானதே. ஆனதால் நீ கஷ்டமான இவ்விரதத்தை விட்டு விட்டு, உனது தாய் சொற்படி கேள்” என்று கருணையுடன் கூறினர்.

அதனைக் கேட்டு, அவள், “தாங்கள் நல்லுபதேசங்களால் என்றனை ரக்ஷியாவிடில் அக்கினியில் விழுந்து என் உயிரைப் போக்கிக் கொள்வேன்” என்றாள். அம்முனிவர் சிறிது நேரம் யோசித்து, அவள் தாயைப் பார்த்து, “நீ இப்பொழுது உன்னிருப்பிடஞ் செல்; சுகமாயிருக்கத் தகுந்த இப்பெண், அரண்ய வராஸத்தால் கலக்கமுற்று, உன்னிஷ்டப்படியே தானாகவே விரைவில் திரும்பிவிடுவள்; நானும் அடிக்கடி போதித்து வருகின்றேன்” என்றனர். பிறகு அப் பெண்ணின் தாய்முதலியோர் “அவ்வாறே அருள்க” என்று கூறித் திரும்பிப் போய் விட்டனர்.

(ஔன்னும் வரும்)

பண்டிதர் எம். எம். நாராயணசாயி ஐயர்.

ச ற் கு. ண வ ல் லி.

(சிறுவர்க்காகும் கதை)

ஒருநாள் சற்குணவல்லியும் அவள் தம்பியும் தங்கள் வீட்டின் மேல் மாடியிலுள்ள அறையின் ஜன்னல் வழியாக அடுத்த பக்கத் திலிருந்த தோட்டத்தை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தனர். தனிமையான அவ்விடத்திலிருந்த அவர்கள் முகத்தில் துக்கம் குடி கொண் டிருந்தது. திடீரென்று, சிறுபையன், தன் தமக்கையை நோக்கி, “அக்கா! அம்மா இறந்தது முதல் நமக்குச் சுகம் என்பதே கிடையாது. எப்பொழுது பார்த்தாலும் நமது சிற்றன்னை நம்மைக் கடிந்து பேசிக்கொண்டே இருக்கிறாள். நாம் அவளருகிற் சென்றாலோ, அடித்துத் தூர்த்துகிறாள். உபயோகமற்ற உணவே நமக்கு அளிக்கிறாள். நம் ஸ்திதியைக் காட்டிலும் நம் வீட்டுவாயிலிற் படுத்தக் கிடக்கும் நாயினது நிலைமை மேலானதாயிருக்கின்றது. ஏனெனில், அதற்கு என்னைக்காவது நல்லுணவு கிடைக்கிறதா. இப்படி நாம் கஷ்டப்படுவதை நம்முடைய தாய் அறிவாளாயின், அவளுடைய ஆவி என்ன பாடு படாது? ஆகையால் நாம் இத்துன்பத்தினின்றும் நீங்க வேண்டுமானால் இவ்விடத்தை விட்டு ஓடி விடுவதே நலம்” என்று விசனத்துடன் சொன்னான். சற்குணவல்லியும் தன் தம்பியின் ஆலோசனை சிறந்த தென நினைத்தாள். இருவரும் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு ஒரு காடு அடைந்தனர். அப்பொழுது அஸ்தமன மாயிற்று. களைப்பு மேலீட்டினால் அங்குள்ள ஓர் மரத்தடியில் இரவைக் கழித்தனர்.

சூரியோதயமானதும் சற்குணவல்லி தன் தம்பியைத் தட்டி எழுப்பிச் சீக்கிரம் புறப்படுமபடி கூறினள். ஏனென்றால், எங்கே சிற்றன்னை பின்தொடர்ந்து வந்து தம்மைப் பிடித்து விடுவாளோ என்ற பயம் அவளுக்கு மிகுதியும் இருந்தது. கொஞ்ச தூரம் சென்றதும், சிறுவனுக்குத் தாகம் உண்டாயிற்று. பக்கத்தில் தண்ணீர் எங்கும் காணப்படவில்லை. சிறிது தூரத்தில் ஓர் ஓடை ஓடும் ஓசை காதில் விழுந்தது. அது இருக்கும் இடம் காணக் காட்டினுள் இருவரும் சென்றனர்.

அவர்கள் மாற்றாந்தாய் ஒரு மாயக்காரி. ஆகையால் அவள் அக்காட்டி உள்ள ஊற்றுக்க ளெல்லாம் வற்றும்படி செய்து விட்டாள். கடைசியாக “சல சல” வென்று கூழாங்கற்களை அரித்தோடும் ஓர் சிற்றாற்றுக்கு வந்து சேர்ந்தனர். சிறுவன் ஆத்திரத்துடன் தண்ணீரைக் குடிக்கச் சென்றான்.

இதற்குள் அவ் வேலையானது. “குடிப்பவர் எவரும் கொடும் புலி ஆவர்” என்று சொல்லும் சத்தம் சற்குணவல்லி காசில் விழுந்தது. உடனே அவன் தம்பியிடம் சமாசாரத்தைக் கூறி, அவன் அதைக் குடிக்காமல் தடுத்தான். அடுத்த ஓடை வந்ததும், அதுவும் முன்னதைப் போலவே “குடிக்காதீர் நீர் கோளாய் ஆகுவீர்” என்றது. அது கேட்டு அவன் இத் தண்ணீரையும் குடிக்காமலிருக்கும்படி தம்பியைக் கேட்டுக் கொண்டான். இம் முறையும் அவன் தனது தாகத்தை அடக்கிக் கொண்டு தமக்கையை நோக்கி, “அக்கா! எனக்குத் தாகம் பொறுக்க முடியவில்லை. இனிமேல் தாங்காது. எப்படியிருந்தாலும் அடுத்த வாய்க்கால் நீரைக் குடித்தே தீருவேன்” என்று சொல்லி மேலே நடந்து சென்றான். அவர்கள் மூன்றாவது ஓடையைக் கண்டவுடன், சிறுவன், ஆத்திரத்துடன் தண்ணீர் குடிக்கச் சென்றான். “குடித்தவர்கள் மான்குட்டியாய் விடுவர்” என்ற சத்தம் சற்குணவல்லியின் காசில் விழுந்தது. உடனே அவன் தம்பியை நோக்கி, “நீ இதைக் குடித்தால் மான் கன்றாவாய். என்னைத் தனியாக விட்டு ஓடி விடுவாய்” என்று சொல்லி அவனைத் தடுக்க முயன்றான். இதற்குள் அவன் தாகத்தின் கொடுமையால் ஒரு வாய்த் தண்ணீர் குடித்து விட்டான். தண்ணீர் சிறுவன்வாயில் பட்டதோ இல்லையோ, உடனே அவன் ஓர் அழகிய வெள்ளை மான்கன்றாக மாறிவிட்டான். சற்குணவல்லிக்கு உண்டான வருத்தத்திற்களவேயில்லை. மான்கன்றும் தண்ணீர் வடித்து நின்றது. அம்மாதிரி ஒருக்காலும் விட்டுப் பிரியாமல் பாதுகாப்பதாய்ப் பிரதிக் கினை செய்து கொண்டான். உடனே தன்னிடத்தி லிருந்த பொன் மேகலையை அதன் கழுத்தைச் சுற்றிக் கட்டி, சில நாணல்களைச் சேர்த்து முறுக்கி, ஒரு கயிறுக்கி அதைக் கழுத்துப் பட்டையில் முடிந்து கொண்டான். அவன் அக் கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டே மான் கன்றைக் காட்டினான் நடத்திச் சென்றான்.

(இன்னும் வரும்)

ரா. நாகசாமி.

விநோதக் கூற்று.

வரகுணராமப் பாண்டியன் என்பவர் சிவகிரி ஸம்ஸ்தான கர்த்தர். அவர் 'தேய்வப் புலவர்' என்பவரைத் தம்மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடச் சொன்னார். புலவர் "நாம் பாடுகிறோம். நம்மைப் பல்லக்கிலேற்றி, அதன் கொம்பு தாங்கி, நம்மையும் நம்நூலையும் கௌரவப் படுத்துவதே நீர் அதற்காக நமக்குச் செய்யும் சம்மானமாகும். உங்கட்கு இது சம்மதமா?" என்ன, பாண்டியனும் அதற்கு உடன்பட்டார். "புலவர் பிரபந்தம் பாடி முடித்ததும், பாண்டியன் தம் வாக்குப்பிரகாரம் அவரையும் நூலையும் பல்லக்கிலேற்றி, நகர்வலம் செய்விக்கத் தொடங்கும்போது, சில பொருமைப் புலவர்களது தூர்ப்போதனைக்கு இணங்கி, பல்லக்குக் கொம்பைத் தாங்காது தியங்கி நின்று, பாவுளை பண்ணலாயினர். இதுகண்ட புலவர் பல்லக்கிலிருந்தபடியே,

“வாக்கிரண்டு சொல்லா வரகுணரா ம்ப்பாண்டியன்
வாக்கிரண்டு சொல்ல மனம்வைத்தான்”

என்ன, பாண்டியன் வெட்டி, “இல்லை. இதோ தயராயிருக்கிறேன்” என்று கூறிப்பல்லக்குத் தாங்கினர். உடனே புலவர் சமாளித்து,

—தாக்கும்

மருவலரைக் 'கோல்' என்றான்; வந்தடைந்த போது
வெருவாமற் 'கா' என்றான் மேல்”

என வெண்பாவை முடித்தனர். புலவர் கவித்திறனையும், பாண்டியன்பால் அவர்வைத்த மதிப்பையும் கண்டு யாவரும் மகிழ்ந்தனர்.

ஆயக்கண்ணனார்.

தமிழ்ப் பாமாலைச் சிறப்பு.

பூவாரம் புலர்ந்திடுமால், பொன்றா டோதிரூட்டுப்
போமால், ஏனை

மாவாரங் களுக்குமொவ்வேசர் மாசேனும் உண்மையினால்,
மருமிக் கார்ந்த

தேவாரந் திகழ்மொழியில் மாவாரத் துடன் நம்மைச்
சேர்ந்தோர் யார்க்கும்

பாவாரம் புனைதல் நலம். பழுதேதும் இநற்கிலையாம்
பான்மை யாலே,

ம. கோபாலகிருஷ்ணையர்.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க வாழ்த்து.

‘நீயேஇங் குறுக்’என ராஜரா ஜேச்வரனே
 நிகழ்த்தினுலை,
 “போயேசேர் வோம்”என்ன, ஸர்வகலா சபைத்தலைமை
 பூண்ட நல்லோய்!
 தாயேபோல் தமிழ்தாங்கும் ஆன்ரபிள்ஸர் பி. எஸ். சிவ
 சாமி ஐயர்.
 பீ. யே. பி. எல். கே. ஸி. எஸ். ஐ! நீ இங்குற்றாய். (க)
 பிறங்கி வாழி!
 மகத்து வமேமிகுத்த தமிழ் வளர்த்தாலகு தழைத்திலக
 மறையோ னும்ஓர்
 அகத்தியன் அன்றொருபழமா நேரியினில் உரைதெளித்தான்
 அலனே. என்னே!
 மகத்துவமே மிகுத்ததமிழ் வளர்த்தாலகு தழைத்திலக
 மறையோ னும்இவ்
 *அகத்தியன்இன் றொரு பழமாநேரியினில் Xஉரைதெளித்த
 தருமை யன்றோ? (உ)
 சந்திரசே கரப்பெருமான் இறையவனா முன்காத்த
 சங்கம் போன்றிங்(கு)
 இந்திரனேர் திருவுடைநம் ராஜரா ஜேச்வரப்பேர்
 இறைவன் காக்கும்
 செந்தமிழ்நற் சங்கத்தின் ஈரெட்டாண்(டு) உத்ஸவத்தைச்
 செகத்தோர் போற்றும்
 சுந்தரஞ்சேர் நெல்வேலித் தலமதனில் இயற்றுவித்த
 தூயோ ரான (ஊ)
 மன்னுபுகழ் எண் ஏ வி. சோமசுந் தரம்,எஸ்.பால்
 வண்ணன், மிக்க
 நன்னயமார் எஸ் சோம சுந்தரபா ரதியாதி
 நல்லோர் யாரும்,
 பன்னருஞ்சீ ரொடுதழைக்க; நெல்வேலிப் பதிதழைக்க;
 பாரோர் போற்றும்
 தன்னிகரில் நம்மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் தழைக்க;முகில்
 தழைக்க மாதோ! (ச)
 ம. கோ.

---

§ அகத்தியன்—இன்றியமையாதவன், (அல்லதுவடமொழியில் அகத் தியன் போன்றவன்) Xபழமாநேரி—அக்ராஸநரின் ஊர்.

சோழவந்தானார் அரசஞ் சண்முகனார் இயற்றிய
வள்ளுவர் நேரிசை.

(215—ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

பத்தாவது அதிகாரம்.

இ னி ய வை கூ ற ல் .

“ஏழை ஒருவன் ‘இராமா!’ என அழைப்ப
வாழி! அப்பா!” என்றான் மால் வள்ளுவரே!—சூழின்
பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவற்(கு)
அணி. அல்ல மற்றுப் பிற. (௫)

(அ—ம் முதலியன):— மால்—மகாலக்ஷண(வின் திருஅவதாரமாகிய
ஸ்ரீராமன்). சூழின்—ஆராய்ந்து நோக்கின்; பணிவுடையன்—பெரியோர்களிடம்
வணக்கமுள்ளவனாய்; அணி—சிறப்பு. (வாழி—அசை)

‘இராமா!’ என்ற ஏழையை ஸ்ரீராமன் ‘அப்பா!’ என்றழைத்தது:—
ஸ்ரீராமரிடம் பேரன்பு வாய்ந்த ஓர் ஏழை இடையன், அவர் வனவாச
முடித்து சீதை சிறைமீட்டு அயோத்தியுற்று மீகுடாபிலேதம் செய்து
கொள்ளப் போகிற சபசெய்தி கேட்டதும், அரைக்கணமும் தரியாது, அர
மனைக்கு ஓடினான். ஓடினவன், எல்லாரையும் தாண்டிச் சென்று, கண்ணும்
கண்ணீருமாய் ஸ்ரீராமரைக் கட்டிக்கொண்டு “அடே ராமா! கண்ணே!
நீ போனதுகூடத் தெரியாதே உன்னைக் கண்டேனே!—” என்று மேல்
ஏதம் பேசமுடியாமல் விம்மிவிம்மி அழுதான். ஸ்ரீராமரும் “அப்பா! அழா
தேயுங்கள். அழாதேயுங்கள் அப்பா!” என்று அவனுக்குத் தேறுதல் கூறி
அவனைக் கட்டிக்கொண்டு அவனிலும் அதிகமாய் அழ ஆரம்பித்தனர்.
அழவே, “இப்படியும் இரண்டு பைத்தியக்காரர்கள் உண்டா? கேவலம்,
தரித்திர இடையன் “அடா ராமா!” என்னைச், சுக்ரவர்த்தி திருமகனார்,
“அப்பா!” என்று அழைத்த அவனுக்குத் தேறுதலும் சொல்லுகிறாரே!
இஃதென்ன விபரீதம்!” என்று பலர் எண்ணித் தியங்கி நின்றனர். சூழ்ந்
திருந்த மகரிஷிகளுக்கும், அரசுக்கவானர வீரர்களுக்கும் ஒன்றும் விளங்க
வில்லை. இருவரும் அழுது ஓய்ந்ததும் ஸ்ரீராமன் இடையனுக்கு ஒரு
தக்க ஆசனம் அளித்து, சபையை நோக்கி, “நல்லீர்! இவ்வுலகில், ‘ராமத்
தியானம்’ செய்யுங்கால் என் பெயரை “ராம! ராம!” என்று எவரும் தம்

மனதுகீதள் சொல்லிக் கொள்வாரே யன்றி, என்னை—அதுவும் என் காது கேட்க—என் பெயர் சொல்லி அழையார். அங்கனம் பெயரிட்டடழைப்பவர் என் அருமைத் தந்தையார் ஒருவரே. அவரைப்-பிரிந்ததுமுதல், இவரே என்னைப் பெயர் கூறி அழைத்தவர்தலின் இவரே என் இறந்த தந்தை. சந்தேகம் என்ன? இவர் என்னிடத்துத் தந்தையிற் ருழாப் பேசன்புவாய்ந்தவர் என்பதை அவரது கண்ணீரும், வாக்கும், மனமும், செய்கையும் காட்ட வில்லையா. உள்ளபடியே நான் அழும்போதும் அவரைத் தந்தையினும் வேறாக எண்ணவே யில்லை” என்றார்.

சூதமுனி என்றும் துயர்நீங்கு சொற்கொண்டுண்
மாதவர்க்குச் சொல்லியதென்? வள்ளுவரே!—ஓதுங்கால்
“அல்லவை தேய அறம்பெருகும், நல்லவை
நாடி இனிய சொலின்.” (சு)

(அ—ம் முதலியன):—சூதமுனி—வியாசர் மாணவராகிய சூதபுராணிகர், உள்-சிந்திக்கின்ற, மாதவர்கீது—நைமிசாரண்ய வாகிகளான சீசநகராகிமுனிவர்களுக்கு, அல்லவை—பாபங்கள், தேய—குறையவே, நல்லவை—பொருளால் பிறர்க்குநன்மைதரும்சொற்களை, நாடி—மனத்தால் ஆராய்ந்து ஓனிய—இனியமொழிகளை

சூதமுனி கூறியவை, கடைசி இரண்டு வரிகளுமாகிய வள்ளுவரது திருக்குறட் கருத்தேயாகும்.

செய்யாது செய்தான்போல் தோற்றுதிருக் கோளென்றான்
வையத் தழன்மைந்தன் வள்ளுவரே!—மெய்யே
நயன்ஈன்று நன்றி பயக்கும், பயன்ஈன்று
பண்பிற் றலைப்பிரியாச் சொல். (எ)

(அ—ம் முதலியன):—செய்யாது—செய்யத் தகாத காரியங்களை, திருக்கோள்—தெய்வத்தாலுற்ற இடையூறு, அறன் மைந்தன்—தரம்புத்திரன், நயன் ஈன்று—(இம்மைக்கு) நீதியும் பயந்து, நன்றி—(மறுமைக்கு) அறமும், பயன் ஈன்று—பொருளால் நலம் தந்து, பண்பின்—இனிமைக் குணத்தினின்று, தலைப் பிரியா—நீங்காத.

அறன் மைந்தன் தோற்று ‘திருக்கோள்’ எனத் தேறியது:—பாண்டவரது பெருமையையும் சம்பத்தையும் கீர்த்தியையும் காணச் சகியாத தூர்யோதனாகிய அவர்களை யுத்தத்தில் ஜயிக்கமுடியாதென நன்குணர்ந்து, தன் மாமனும் காந்தார மன்னனுமாகிய சகுனியின் உதவிபெற்று, அவர்களைச் சூதில் வெல்ல நிச்சயித்து, அதற்காவனவும் புரிந்தனர். இருதிறத்தாரும் சூதாடியபோது தருமபுத்திரர் சகுனியின் சூதால் தமக்குரிய நாடு

நகரம் பொருள் வாக்குதி யாவும் இழந்தனர். இத்துடனும் நில்லாது, அவர், சகுனியின் நயவஞ்சக மொழிக் குட்பட்டுத் தம்மையும், தம்பிமாரையும், மனைவி துரோபதியையும் பந்தயமாக வைத்துச் சூதாடி அவர்களையும் இழந்தனர். தூரியோதனியர் சபையில் தம்மை அவமானப் படுத்தித் துரோபதையையும் மானபங்கம் செய்யப் புகுந்தகாலத்தும், தருமர், தருமத்தையும் சந்தியத்தையும் பெரிதா யெண்ணி, தம்பிமார்களது கோபமொழிகளையும் சகித்து “யாவும் ஈசுவர சங்கற்பமே” என மனந்தேறி யிருந்தார்.

“குற்றமுடை யார்யார்? கூறு” கெனக் குந்திமகன்
மற்றி ‘யாரும் இல்’ என்றான் வள்ளுவரே!—முற்றும்
சிறுமையுள் நீங்கிய இன்சொல், மறுமையும்
இம்மையும் இன்பம் தரும். (அ)

(அ—ம் முதலியன):—கூறுக என—(பீஷ்மர் துரோணர் முதலியோர்) சொல்லுக என, துந்தி மைந்தன்—தருமபுத்திரன், சிறுமையுள்—(பொருளால்) தன்பம் செய்வதில், (மற்று—அசை)

தருமன் துற்ற முடையரீ யாரும் இல்லை என்றது:—தரும புத்திரன் தூரியோதனன் ஆகிய இருவரது குணகுணங்களையும் உய்த்தறிந்து உலகத்தார்க்குக் காட்டவிரும்பிய பீஷ்மர் துரோணர் முதலிய பெரியோர்கள், அவ்விருவரையும் ஒருநாள் வரவழைத்தனர். தருமனை நோக்கி “உனக்கு 3-மாதத் தவணை தருகிறோம். அதற்குள், நீ மனமாரத் ‘நீயோடிகள்’ என்று கண்டுகொண்ட பெயர்கள் இத்துணை எனக்குறித்து எமக்கு அறிவிக்க வேண்டும்” என்றும், தூரியோதனனை நோக்கி “உனக்கும் 3-மாதத் தவணை தருகிறோம். அதற்குள் நீ உன் மனமார ‘நல்லோர்கள்’ எனக் கண்டுகொண்ட பெயர்கள் இத்துணை எனக்குறிக்க வேண்டு’ மென்றும் கட்டளை யிட்டனர். அவர்களும் அங்ஙனம் செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு தமக்கிட்ட தொழிலிற்புகளார். குறித்த தவணை முடிந்ததும், தருமன், ‘தீயன், ஒருவனானும் உலகில் இல்லை’ யென்றான். தூரியோதனன் ‘உலகில் நல்லனே ஒருவரும் இல்லை, என்றான். இதனால் இருவரது குணமும் நன்கு வெளிப்பட்டன’.

எல்லாரும் தற்புகழ இன்புற்றோன், நிந்தித்தான்
வல்லான் விதூணைமுன் வள்ளுவரே!—சொல்லுள்
இன்சொல் இனிதீன்றல் காண்பான் எவன்கொலோ
வன்சொல் வழங்கு வது? (கூ)

(அ—ம் முதலியன):—நற்புகழ-தன்னைப் புகழக் கண்டு, இன்புற்றோன்-மகிழ்வுற்ற தூரியோதனன், வல்லான்-வலிமை பொருந்தியவனான, எவன்கொலோ-ஏனோ, வழங்குவது- சொல்வது.

எவரும் தன்னைப் புகழ்ந்துழி இன்புற்ற தூர்யேந்தன்ன விதூரனை நிந்
 தீத்தது:—திரிதராஷ்ட்ரனது மந்திரியும், அம்பிகை யென்பாளின் தோழி
 யிடம் வியாஸமுனிவர்க்குப் பிறந்தவனுமான விதூரன், பாண்டவ கௌர
 வரால் தந்தையாகவே மதிக்கப் பெற்றவன். தூர்யோதனாத்ரதூயர், பாண்ட
 வர்கட்குப் பலவித இடுக்கண் புரிய எத்தனிக்கும் போதெல்லாம் அவர்
 களைக் கண்டித்து நல்வழிப் படுத்த முயன்ற தர்ம சீலன் இவன். சூதாடத்
 தூர்யோதனாத்ரதூயர் சூழ்ச்சி செய்கையில் பாண்டவர்க்காகப் பரிந்து பேசித்
 தூரிதோதனனது வசை மொழி பெற்ற இவன், ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பாண்டவ
 தூதனாகத் தூர்யோதனனிடம் சென்றிருந்த சமயத்தில் அவனுக்கு விரு
 ந்து செய்து உபசரித்தனன். இதனால் தூர்யோதனன் சினந்து,

வன்பி னால் அவனி வெளவ்என் றனது
 மனையில் உண்டியை மறுத்தவன்
 தன்ப தாகினியொ டினித ருந்தும்வகை
 தன்னில் இன்னமு தியற்றினான்
 என்பி தாவொடு பிறந்து மின் றளவும்
 என்கை ஓதனம் அருந்தியும்
 அன்பு தானுடைய னல்லன் என்பகை
 தனக்கும் உற்றபகை யல்லவோ?

முதல்விழைந்தொருவ னுடன்இ யைந்த பொருள்
 பற்றிஇன்புற முயங்கினும்
 அதிகமென்ற பொருள் ஒருவன் வேறுதரின்
 அவனையே யொழிய அறிவரோ?
 பொதும டந்தையர் தமக்கு மண்ணவிது
 புதுமை யல்லஅவர் புதல்வனும்
 விதூரன் இன்றவனொடு நெறு கொண்டதொர்
 வியப்பை என்சொலி வெறுப்பதே!
 என்று விதூரனை ஏசினான்” என்பதே.

சீலம் பலஇருப்பத் தோராச் சிசுபாலன்
 மாலினிழி பேசொற்றான் வள்ளுவரே!—தாலத்(து)
 இனிய உளவாக இன்னாத கூறல்
 கனிஇருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று. (10)

(அ-ம் முதலியன):—சீலம்-பெருமைக்குணம், தோரா-ஆராயாத, மா
 லின்-வீஷ்ணுவின் அவதாரமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனது, இழிபே-சிறுமையை

யே, சொற்றான்—சொன்னான், தாலத்து—இவ்வலகில், இவிய—இனிய மொழிகளும் விஷயங்களும், உளவாக—இருக்கும் பொழுது, இன்னுத—தன்புறுத்தும் மொழிகளை, கன—இனியபழம், காய்—கைப்புக்காய், கவர்ந்த (த)ற்று—இன்பதனோடு ஒக்கும்.

“இனிய கனிகள்’ என்றது ஓளவையுண்ட நெல்லிக்கனிபோல் ஆயிழ்தானவற்றை. ‘இன்னாதகாய்கள்’ என்றது காஞ்சிரக்காய் (எட்டிக்காய்) போல் நஞ்சானவற்றை” என்பது பரிமேலழகர் உரை.

சிசுபாலன் மாலின் இழிபு சொற்றது:—சிசுபாலன் என்பான் சேதி நாட்டரசனாகிய தமகோஷன் என்பவனது மகன். பிறக்கும் போதே மூன்று கண்களும் நான்கு கைகளும் கொண்டு பிறந்தவன். பிறந்தவுடன், தாய் தந்தையர் அதன்விகார ரூபத்தைக்கண்டு வருந்துழி, “இக்குழந்தை, யார் மடியிலிருக்கும் போது அதன் ஒருகண்ணும் இரண்டு கைகளும் மறையுமோ, அவர் தான் இதற்கு மிருத்யு” என ஆகாய வாணி கூறியது. தமகோஷனுக்கு உற்பாதமான பிள்ளை பிறந்த செய்தி கேட்டு அதனைக் காண்ப்பல மன்னர்கள் வந்தனர். அச்சமயம் வந்தவர் மடியிலெல்லாம் இக் குழந்தை வைக்கப்பட்டது. அதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மடியில் வைத்த மாத்திரத்தில் ஒரு கண்ணும் இருகைகளும் மறைந்தன. உடனே குழந்தையின் தாயாகிய சூத்துவதி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, “தெய்வகதியால் என் பிள்ளைக்கு நீரே எமனாக இருக்கிறீர். அவன் உமக்குச் செய்யும் 100-பிழைகளை என்னை வேண்டி மன்னித்தீர்களாயின் அவன் உயிர் தப்பக் கூடும். இவ்வரம் எனக்கு அருள்க” என வேண்டினான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அதற்கு இணங்கினான். பிறரால் தனக்கு மரணபயம் இல்லை என நன்குணர்ந்த சிசுபாலன், பலர்க்கும் பல்வேறு தீங்குகள் இயற்றி வருவானாயினான். ஆயினும் காலபாசம் அவன் கழுத்தில் விழவீருந்தமையால் ‘ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தன் மிருத்தியு’ என அறிந்தும், அவனையும் தூஷித்துச் சண்டைக் கிழக்கலானான். அவ்வாறு அவன் செய்த சந்தர்ப்பம் இது:—

தருமபுத்திரர் ராஜகுய யாகத்தை நிறைவேற்றி அக்கிர(முதற்)புஜையார்க்குச் செய்கிறதெனப் பெரியோர்களைக் கேட்க, வியாசர் பீஷ்மர் முதலியோர் புருஷோத்தமனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கே செய்யக் கட்டினாயிட்டனர். அவரும் அப்படிச் செய்யவே, ஊத்திரியரிற்சிலர் பொறாமைகொண்டு, மனம் வெந்து, பெருமூச்சு விடலாயினர். இதனைச் சகாதேவன் உணர்ந்து ‘பொறாமைக்காரர் தலையில் எனது இடதுகால் வைத்தேன். ஜாக்கிரதை’ என்று சினந்து கூறினன். சேதிராஜனாகிய சிசுபாலன், பிறப்புமுதல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் கொடிய பகை கொண்டவனாதலின், மனங்கன்றி முகங்குறுத்துக் கண்டிவந்து, மதிமயங்கி,

“கொச்சை இடையர் மகளிருக்குக் கூத்துக் குனித்து, நவநீதப் பிச்சை நுகரும் இவன், நமக்கு முன்னே பூஜை பெறுவானாம்! சச்சை மறையின் முறை என்னும்? தருமன் புரிந்த மகம் என்னும்? கொச்சை வடிவேல் முடியரசர் செங்கோல் என்னும்? திருஎன்னும்? -

[கொச்சை-ஆடுகள் (மேய்க்கும்), நவநீதம்-வெண்ணெய், சச்சை-ஆராய்ச்சி, செங்கோல்-சிவப்பு.]

நன்று! நன்று!! எனச் சிரித்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நோக்கி, “கன்று மேய்க்கும் இடைய! அவர்கள் தான் அறியாமையால் உன்னைப் பூஜித்தார்கள். உன் புத்தி எங்கே போயிற்று? நீ இந்த மகா சபையில் அச்சமில்லாமலும் உன்குலத்தை யோசியாமலும் பூசனையை ஏற்றுக் கொள்ளலாமா? உனக்கு வெட்கமில்லையோ? என்று கூறி, அவனை ‘வஞ்சக’ னென்றும், ‘சுவாழித்துரோகி’யென்றும், ‘வேதப்புரட்டன்’ என்றும், ‘கள்ளன்’ என்றும், ‘பிறர் மனைவிழைந்த பேதை’ என்றும், ‘பொய்யன்’ என்றும் வாய்க்கு வந்தவாறு ஏசினான்” என்பதே.

ம. கோ.

கமலாவதி.

அங்கம்-5.

காட்சி-3.

இடம்.—ஸ்ரீதரனது அறை. காலம்.—மாலை.

ஸ்ரீ. (தனக்குள்) ஏன் ஏன் காதலி கமலாவதி இன்னும் வரவில்லை? அப்போடிதே வருவதாகச் சொன்னாளே. அதோ காலடிச் சத்தம் கேட்கிறது. அவள் தான் என்றே எண்ணுகிறேன்.

[மேர்ஹுது வருகிறாள்.]

அம்மா! வாருங்கள்! நமஸ்காரம்.

மோ. ஸ்ரீதர! உனக்கு ஸர்வ மங்களமும் உண்டாவதாக, தீர்க்காயுசுடன் இரு.

ஸ்ரீ. என்ன அம்மா விசேஷம்?

மோ. ஸ்ரீதர! நான் மகாபாபி. ஐயோ! கொடுமையை மொழியை உண்மை யென்றே நம்பி உன்மீது அடாப்பழி சுமத்தினேன். எனக்கு என்னகதி கிடைக்கப் போகிறதோ அறியேன்!

ஸ்ரீ. அம்மா! நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நான் அனுபவிக்க வேண்டிய வேலை யிருந்தது. எல்லாம் ஈசுவர சங்கற்பத்தின் படியே நடக்கும். நீங்கள் மனப்பூர்வமாக ஏதும் செய்ய வில்லையே. அப்படியிருக்க ஏன் இவ்வளவு வருத்தம்?

மோ. என்னைக் கொல்லாமற் கொல்லத்தக்க கூரிய வாள் போன் றுள்ளது பெருந்தன்மை வாய்ந்த உன் ஒவ்வொரு பேச்சும், ஐயோ! நான் பெருஞ் சண்டாளி! உன் தந்தைக்கு மகத்தான ஆபத்து என் மடமையாலேயே விளைந்தது. அந்த நயவஞ்சகப் படுபாவி நல்லவேளையாய்த் தொலைந் தான். கொலைகாரக் கொடூரசேனனே உன் தந்தையைக் குத்திய மகாத்தரோகி, அவனது தீய சபாவத்தை சமீபத் - தில் தான் உணர்ந்தேன் அதுவும் குழந்தை குணமாலிகையின் சாமர்த்தியத்தால். உண்மை உணர்ந்த அந்த சூக்ஷணமே என் பிராணன் போயிருக்கும். அச்சமயம் என் அருமைக் குழந்தை குணமாலிகையின் ஞாபகம் வந்து என்னை உயிர்வைத் திருக்கச் செய்தது. ஆயினும் இருந்தும் இறந்தவர் போன்றே இருக்கிறேன். இப்பாவ உடற்சுமை பாரில் விழும்போதுதான் நிர்ச்சிந்தையாய் நான் இருக்க முடியும். உனக்குச் செய்த துரோகத்தை நீ மனப் பூர்வமாய் மன்னித்தா லொழிய என்மனம் சமாதான முறாது.

[விம்மி விம்மி அழுகிறார்.]

ஸ்ரீ. தாயே! அழாதேயுங்கள். உங்கள் பேரில் ஒரு குற்றமு மில்லை. கரைப்பவர் கரைத்தால் கல்லும் கரைவது சகஜ மன்றோ? நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? சத்தியமாய் உங்கள் பேரில் ஒரு குற்றமுமில்லை. என்னை எந்தாய் இளமையில் விட்டுப் பிரிந்தது முதல் நீங்கள் செய்த நன்றியை எளிதில் மறக்க முடியுமோ? ஏதோ எனக்குப் பொல்லாதவேலை இருந்தது. அதுவும் தீர்ந்துவிட்டது. உயிர்போனாலும், ஒரு போதும், உங்கள்மீது வெறுப்புறேன். அது இருக்கட்டும். தந்தையாரது தேகஸ்திதி எப்படி இருக்கிறது?

மோ. தெய்வகிருபையாலும், நிரபராகியான உனது நல் அதிர்ஷ்டத்தாலுமே, அவர்க்கு மலைபோல் வந்த மகத்தான மரண

ளிபத்தி, பரிதிமுன் பனி போல் ப்றந்து விட்டது. அவர் குணமடைந்தே வருகிறார். என்றாலும் மிகப் பலவீனராக இருக்கிறார். உடம்பு இனித்தேறுவது சிரம சாத்தியந்தான். ஆயினும் நீ கமலாவதியை மணந்து சுகமாக வாழ்வதை அவரும் காணுமாறு அருளிய கடவுளின் கருணையே கருணை.

ஸ்ரீ தந்தையார் நாளுக்குநாள் குணமடைந்து வருகிறார் என்று குணமாலிகை கூறியதாகக் கமலாவதியும் நேற்று என்னிடம் சொன்னாள்.—என் கல்யாணம் இருக்கட்டும். குழந்தை குணமாலிகை சங்கதி என்ன? அவளுக்கு எப்பொழுது கல்யாணம்? யார்க்கு அவளைத் தர யோசித் திருக்கிறீர்கள்?

மோ. ஸ்ரீதர! பழநினை வூட்டி மறுபடியும் என் மனத்தைப் புண்படுத்துகிறாயே. ஏதோ 'பெண்புத்தி பின்புத்தி' என்பதற்கேற்ப முந்தித்தான் புத்திகெட்டுப் போனேன். என் ஜன்ம ஜன்மத்திற்கும் அதுபோதும். எனக்கு உண்மையறிவுறுத்தி என்னை நல்வழிப்படுத்திய கண்மணி குணமாலிகையை, உன் பிராணசினேகனும் அவளது ஆரூயிர்க் காதலனுமான ஜயகேசரிக்கே தான். மணம் முடிக்கவேண்டும். அதைப் பற்றி எனக்கேன் கவலை? எல்லாம் உன் இஷ்டப்படி தான் இனி சந்தேகமென்ன?

[வசந்தேசனனும் குணமாலிகையும் வருகின்றனர்]

(வணக்கத்துடன் எழுந்து) ஸ்ரீதர! அதோ! உன் தந்தையும் தங்கையும் வருகிறார்கள் பார். 'நாள்செய்வது நல்லோர் செய்யார்' என்பது எவ்வளவு உண்மை! நாம் பேசிக்கொண்டிருக்கிற தென்ன! அவர்களும் அதற்கேற்ப வருகிற தென்ன?

ஸ்ரீ. (வியப்புடன் எழுந்தோடி) தந்தாய்! எழல்கரிக்கின்றேன். இம்மட்டிலாவது நான் உயிருடன் தங்க ிக் காணப் பெற்றேனே!

வச. (ஸ்ரீதரனைத் தழுவி) நான் உன் தந்தை இல்லை. முன் யோசனையில்லா முரடன் நான். பெண் வலைப்பட்டு மயங்கிய பேதையே யான்.

தந்தையர்க் குதவும் உதவியில் எனக்குச்
சதமடங்(கு) உதவினை, உனக்கோ
மைந்தருக் குதவும் உதவியிற் சிறிதும்
மாதவம் செய்திலேன் உதவ”
உனக்கு நான் செய்த தெல்லாம் தீமையே—

ஸ்ரீ. தந்தாய்! ஏன் வீண் வருத்தம்! ஏற்கனவே உங்கள் தேகம் தூர்ப்பலமாயிருக்கிறது. தாங்கள் எனக்கு ஒரு தீமையும் செய்ய வில்லை. மனிதர், சர்வக்ரூரா? அறியாமை காரணமாக எவ்வளவோ துன்பம் நேரிடுவது சகஜம். அதில் நான் உற்றதும் ஒன்று. அதிகம் பேசினால் உடம்புக்கே கெடுதல். தயைசெய்து சற்றுப் படுத்திருங்கள். அம்மா! தந்தையை மெள்ள அழைத்துச் செல்லுங்கள். சாவகாசமாய் இனி ஆக வேண்டிய காரியங்களைப் பார்ப்போம். நானும் அங்கு அரை நாழிகைக் கெல்லாம் வந்து விடுகிறேன்.

[குணமாலிகை, வஸந்தசேனன், மோஹனு யாவரும் போகின்றனர்.]

(தனக்குள்) உலகெலாம் படைத்த ஒருதனி முதல்வன் அலகிலா விளையாட்டற்புதம் என்னே? எந்தையை உயிருடன் கண்டேனே! நன்றே இந்நாள். மாற்றூர்தாய் மனமும் இவ்வளவு சீக்கிரம் திரும்புமென நான் கனவிலும் கருதவில்லை. குணமாலிகையை அவள்ஜயகேசரிக்குத்தர இசைந்தின்றே நன்னாள். இருக்கட்டும்.—என் காதலி ஏன் இன்னும் வரவில்லை? அப்போதே வருவதாகச் சொன்னாளே என்னிடம்? நான் தந்தை யறைக்குச் செல்லவேண்டுமே. இன்னும் சற்று நேரம் தாமதித்துப் பார்க்கிறேன்.

[கமலாவதி வருகிறாள்.]

கம. அன்பே! நான் அப்பொழுதே வந்து விட்டேனே.

ஸ்ரீ. அப்படியா? பின்னே இவ்வளவு நாழிகை எங்கிருந்தாய்?

கம. (ஒரு மறைவிடத்தைக் காட்டி) இஃது தான் இருந்தேன். நடந்ததெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். முதலில் உங்கள் தாய், என்மாமியார் வந்து சொன்னதும், நீங்கள் அவரைத் தீர்த்து விட்டது நான் அறிவேன். சிறிது நாழிகைக் கெல்லாம் குணமாலிகையும் தங்கள் தந்தையும் வந்தனர். அவர்கள் பேசியதும், சிரம பரிகாரம் செய்துகொள்ள அவர்கள் இருவரும் தங்கள் தந்தையை அவரை அழைத்து சென்றிருப்பதும் எனக்குத் தெரியும். நான் அப்போதே

வந்திருப்பேன். அவர்கள் வருகிற சமாசாரம் கேள்விப்பட்டதால் தான் தாமதித்து நின்றேன்.

ஸ்ரீ. அப்படியா? இருக்கட்டும். கண்ணே! கேசய நாட்டிலிருந்து உன்னைக் கொடுசேனன் எவ்வாறு அபகரித்துச் சென்றான்?

கம. எப்படியா? அப்புறம் சொல்லுகிறேன்—அது இருக்கட்டும். தங்களிடம் ஒரு கணையாழி தந்தேனே அதைத் தாருங்கள்.

ஸ்ரீ. கண்மணி! உனக்கு என்ன பதில் சொல்லுகிறது என்று தெரியவில்லை எனக்கு. விரலினின்றும், அதை வாங்காமல் தான் வைத்து இருந்தேன், நான் சொல்வதை நம்புவாயோ? என்னவோ? ஆனால் அது உண்மை. எவ்வாறோ அது காணாமற் போய் விட்டது. என் தூர் அதிர்ஷ்டம். அது காணாமற் போனது முதல் தான் நான் பல்வேறு சங்கடங்களுக்குள்ளானதும்.

கம. அப்படியா? நீங்கள் சொல்வதை நம்பாமல் என்ன? என்னிடமா நீங்கள் பொய் சொல்வீர்கள்? சரி தான். நான் சந்தேகம் கொண்டது உண்மையாகவே போய் விட்டது.

ஸ்ரீ. நீ என்ன சந்தேகம் கொண்டாய்?

கம. சொல்லுகிறேன். நீங்கள் சொல்வதைச் சொல்லி முடியுங்கள். என்னென்ன கஷ்டங்கள் உங்கட்கு நேர்ந்தன?

ஸ்ரீ. என்ன கஷ்டமா? உன் கணையாழி காணாமற்போன சில தினங்கட்கெல்லாம் தான், நீ கொடுசேனன் கையில் அகப்பட்டதும், என் சிற்றன்னை என்மீது அடாப்பழி சுமத்தியதும். தந்தையுற்ற மரண விபத்தும் அதற்கு அப்புறந்தான். இவை போதாவோ?

கம. (ஒரு கணையாழியையும் நிரூபமும் ஸ்ரீதரனிடம் தந்து இங்கிருபம் தாங்கள் எழுதியது தானா?)

ஸ்ரீ. (படித்ததும் திடுக்கிட்டு) என்ன மோசம்! என்ன மோசம்! ராணுவது? உனக்கெழுதவாவது? இருக்கட்டும். இதை யார் உன் கையில் தந்தது? இக்கணையாழி என்னதே. நீ தந்ததே இது. இஃது எப்படி உன் கையிற் கிடைத்தது

கம. எங்கள் அ. . . . . புதிதாக வேலைக் கமர்ந்த ஒருவன், “அம்மணி! யாரோ ஒரு தூதன்—மாளவ நாட்டிலிருந்து வந்திருக்கிறாரும்—இந்த இரண்டையும் ரகச்யமாக உங்களிடம் சேர்ப்பிக்கணுமாம்—அவன் சொன்னது—” என்று சொல்லி அவைகளைத் தந்தான்.

ஸ்ரீ. அப்படியா? சரி தான்—இப்படித்தானிருக்க வேண்டும்—, நான் எதோ ஒரு பூவை மோந்ததால் மயங்கிப் பிரக்ஷேபம் ஆகி முற்று விட்டதேன். அன்று தான் இக் கணை

யாழியைக்கானேன். தன்னினேவின் றி நான் இருந்தசமயமே இவ் ஆழி என்னிடமிருந்து அகற்றப் பட்டிருக்க வேண்டும். இதையும் பின் நிகழ்ந்த சம்பவங்களையும் பொருத்திப் பார்க்கும்போது எல்லாம் கொடூரசேனனது வேலையே என்று நன்கு விளங்குகிறது. ஆனால் குழிப்பிள்ளையைத் தோண்டி இழவு கொண்டாடுவதற்குப் பயனென்ன? நடந்தது நடந்து விட்டது—அந்தச் சனியனும் வைவசுத பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்து விட்டான்.

[ஒருசேவகன் பிரவேசிக்கிறான்]

சே. மகாராஜ்! விக்ரமகேது மகாராஜா அவர்கள் அழைத்து வரச் சொன்னார்கள்

ஸ்ரீ. இதோ வந்துவிட்டேன்! போய்த் தெரிவி.

[சேவகன் போகிறான்]

கமலாவதி! நீ போ உன் தந்தையிடம்—‘என் தந்தையிடம் யான் சென்று சின்னாழிகைக் கெல்லாம் வருகிறேன்’ என அவர்க்குத் தெரிவி.

கம. ஆகா. அப்படியே. [இருவரும் போகின்றனர்]
(காட்சி முடிகிறது)

K. வேங்கடராமையர்.

சில குறிப்புகள்.

மாதர் ஆடவர் என்னும் இருபாலாரும் இலகுவிலே படித்துணரும் படி, இனிமையான நீதிகளையும் நன்மை பயக்குள் சரித்திரங்களையும் மெல்லிய சொல்லமைந்த வாக்கியங்களிலே பரோபகாரக் கருதி எழுதிவெளிப்படுத்திவரும் “விவேகோதயம்” முதலிய பத்திரிகைகள், பெண்களாகிய நம்மவர்க்குக் கெல்லாம் பெரும் பயன் தந்து வருகின்றன.

விவேகோதயம் தொகுதி-உ. பகுதி-எ. ‘மூவர்க்குள் கூறும் மொழி என்னும் பெயர் கொடுத்து, பரோபகாரம் வறையாத பத்திராதிபரவர்கள் பாடி வெளிப்படுத்திய வெண்பாக்கள் ஒன்பதையும் பலமுறை படித்தேன். படிக்கப் படிக்க நற்பொருள் சுவைத்தலால், மகிழ்ந்தேன். புகழேந்திப் புலவர் பாடிய நளவெண்பாக்களையும் நினைத்தேன். சொற்களும் பொருள்களும் பிரகாசித்ததால், ஒன்பது கவிசையும் ஒன்பது மணிகளா வும் மதித்தேன்.

பெண்கள் குல சிரோமணியாகிய ஸ்ரீமதி அந்நிபஸண்ட அம்மை¹ன் நன்றியைப் பாராட்டி,

“எந்தாய்நா டெய்துதுயர் எல்லாம் இனிதொழிக்க
வந்தாய்நின் இந்தியர்கள் வாழ்வுபெறத் தந்தாய்”

என்று பத்திராதிபர் கூறியதற்குப் பாரதமாதாவின் புத்திரிகள் யாலரும் கடமைப்பாடுடையராகத் துதி கூறல் அவசியம்.

“விவேகோதய உப-பத்திராதிபத்தியம் புரியும் நர்க்கையார் ஸ்ரீமதி பாலம்மாள் எழுதிவரும், ‘சந்திராபதி சிந்திரம்’ ம்மவருக்குப் பெரு

விருந்தாக இருக்கின்றது. இச் சரித்திரத்தை விரும்பாத பெண்கள் இங்கு இல்லை. வாசிக்கத் தெரியாத பெண்களும் இச் சரித்திரத்தைக் கேட்டே லீடு செல்ல வேண்டும் என்று காலம் கழிவதும் தெரியாமல் கவனித்து முற்றும் கேட்க ஆவல் கொள்ளுகின்றனர். பத்தாவது அத்தியாயத்திலுள்ள, “ஹா! ரமணா!” முதலாக வரும் சோக ரச வர்ணனை வாக்கியங்களால் மனம் உருகினார்கள்.

பெண்களாகிய நாங்கள் உயர்வடையும் பொருட்டுப் பத்திரிகைகளை யும் புத்தகங்களையும் எழுதி உதவும் பலர்க்கும் எம்போன்றோர் நன்றிகூறுங்கடப்பா டெடையேம்.

* * * * *

முற்காலத்திலே படித்திருந்த பெண்களையும் அவர்கள் சரித்திரங்களையும் அறிய விரும்பி, பல புத்தகங்களையும் வேண்டிப் படித்தேன். “பீஸ் ஹனீயம்” என்னும் புத்தகத்தினாலே “யாமினி பூண்டி கிலகை” என்னும் பண்டிதையின் சரித்திரத்தை அறிந்தேன். “போஜப் பிரபந்தம்” என்னும் புத்தகத்திலும் பெண்கள் பாடிய சுலோகங்கள் சில படித்தேன். “நனிப் பாடப் பற்றி டட்டிலும்,” பாண்டியன் மனைவி பாடிய பாடல் கண்டேன். “பாவலர் சீர்த்திர கீதகத்திலும்” ஔவையார், தமிழியும் பெருமாள், முதலிய சில பெண்களின் சரித்திரங்களை விரிவுபெற நோக்கினேன்.

இப்போது, சன்னாகம், ஸ்ரீமத் அ. குமாரதவாமிப் புலவர்கள் எழுதிய “தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்” என்னும் புத்தகத்தையும் வாசித்தேன். உபகீராமணிகையினுள்ளே “இச்சரித்திரம் வித்தைக்கண் விருப்புடைய பாலகர் பொருட்டுச் செய்தது” என்று கூறுகிறார். பாலகைகளாகிய எங்களுக்கு வித்தைக்கண் விருப்பில்லையோ? கற்றோராயிருந்த ஆடவருள் நூற்றென்பதின்மர்க்கும் சரித்திரக் காட்டியவர், வனிதையர் வகுப்பிலே புலமை பெற்றுத் தலைமை வகித்திருந்தவருள்ளே பதினெண்காண்டா த தென்னை? ஐளவையாரும் வெள்ளிவித்யாநுத் தாமோ காட்டற் குரியர் பிறரில்லையா? முன்னரே சேர்த்துள்ள பெயர் வரிசையுள்ளும் கற்ற பெண்மணிகளின் பெயரைப் பால் தெரிந்த கரிதாதவே எழுதி விட்டார்கள். இது சரியா? குறமகள் குறியெயினி, நல்வெள்ளையார், காமக்கணிப்பசுலையார், ஆதிமந்தியார், நன்னாகையார், பூக்கண்ணுத்திரையார், வெண்பூதியார், காமக்கண்ணியார், அணிலாடுமுன்றிலார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், ஊண்பித்தை, குப்பைக்கோழியார், நச்செள்ளையார், கழார்க்கீரனெயிற்றியார், ஒரிற்பிச்சையார், கங்குல்வெள்ளத்தார், கருஆர் ஓதனானி, அள்ளார் நன்முல்லையார், கல்பொரு சிவதுரையார், காலநிகழிகையார், குறியிறையார், நெடும்பல்லியத்தை, பொன்மணியார், நெடுவெண்ணிலவினார், மீனெறி துண்டிலார், விட்டகுதிரையார், வருமுலையாரித்தி, வில்லக விரலினார், நக்கண்ணையார், நல்வெள்ளியார், நப்பசுலையார் முதலிய பலர் பண்டைத் தமிழ்ச்சங்கங்களிலும் பிற்காலத்திலும் இருந்த பண்டிதைகளல்லவோ?

மேலே காட்டியவர் போன்ற கற்ற பெண்மணிகளின் சரித்திரங்களை இப் பத்திரிகை வாயிலாகவேனும் பிற பத்திரிகைகள் வாயிலாகவேனும், புத்தகங்கள் வாயிலாகவேனும் வெளிப்படுத்தி நம்மவருக்கு நல்லறிவையும் உற்சாகத்தையும் தந்து உயர்வடையச்செய்யும்படி ஸ்திரீ வித்யாபிமானிகளைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்

கே. எஸ். நீலாயதாசுடி, விதுவீ, யாழ்ப்பாணம்.

சமரசாரக் கொத்து.

புதுவயல் ஞானப்பிரகாச சபை (தோட்டிச்சி):—20உ மங்களவாரத்தன்று கோநகர் வித்வான் ஸ்ரீ அ.கோபாலையர் “ஊழும் முயற்சியும்” என்பதையும், திருவாரூர் ‘கமலாஸனி’ப் பத்திராதிபர் ஸ்ரீ டி. எஸ். தியாகராஜ ஞானியார், “கம்பரும் சைவரும்” என்பதையும், சாக்கை அமு. வீர. வித்தியாசாலை ஆசிரியர் ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் “சாதுசங்கம்” என்பதையும் பற்றி இனிது உபந்யசித்தனர்.

பிறகு மதுரை ஸ்ரீ ம.கோபாலகிருஷ்ணையர், “தேனும் தேனீயும்” என்பதைப்பற்றி யாவரும் வியக்க உபந்யவித்தனர். இவ்வுபந்யாசம் முடிந்ததும், ஐயரவர்கள், அன்று கூடிய சபையைத் தேன் கூட்டுக்கும், விஜயம்செய்தோரையும் வித்வான்களையும் தேனீக்களுக்கும், அக்கிராசனரை இராணி ஈக்கும், உவமை கூறி விளக்கிப் பின்பு உரைத்த நல்லுரை வருமாறு:—

‘முழந்திசிறி தேயெனினும் கீர்த்திபெரி’ தென்னு முதுமொழிக்கிலக்கா ஏத்திசைகொள் எஸ். ஆர். எம். எம். ஸி. டி. பெத்தாச்சி எம். ஆர். ஏ. எஸ்! கீர்த்திபெறுகின்ற திறைமை பெறலாலயாம் என்றைக்கும் தெவிட்டா இன்பம் பூத்தமனத் தினராய்த்தேன் பொதிந்தசிறு புள்ளினம்போல் பொலிகின்
[ரேமால்

இங்ஙனம் சபையைச் சிறப்பித்ததும், ஐயரவர்கள், இச்சபைத்தலைவர் காரியதரிசிகள் ஊரார் கள் முதலியோருடைய அன்பையும், அபிமானத்தையும், வந்தோர்க்குச் செய்த உபசாரத்தையும் வியந்து, தூரதேசங்களிலிருந்து வந்தோர்களின் பிரதிநிதியாக நின்று,

“புதுவயலே என்சனார், பொய்யில்லை, மெய்யே
இதுவயலே இல்லைஎமக் கென்ன—உதவியலார்
கல்விமிகு ஞானப்ர காச சபைநடத்தும்
செல்வார்பிக வாழி செழித்து”

என்று வாழ்த்தினர்.

மலை சுமார் 4-மணிக்குச் சபை மறுபடியும் கூடியதும் ஞா.க. மாணவன் அள ச.வீ.ச.வீரப்பன் “அரிவாட்ட நாயனார் சரிதை”யையும், முறை யூர் மெய்ஞ்ஞானவிளக்கசபைக்காரியதரிசி ஸ்ரீ ச.ப.குமரப்ப செட்டியார், “பெற்றோர் கடமை”யையும், வீர அ. சோ. தெய்வயானை என்னும் மாணவி ‘கற்பு’ என்பதையும், கண்டனூர் ஸ்ரீ இராமசாமி செட்டியார் “உண்மை” என்பதையும் பற்றி அழகாகப் பிரசங்கித்தனர்.

இஃதானதும், யாவரும் அனுஷ்டானாதிகள் செய்த முடித்த, திரும்பவும் அலங்காரக் கொட்டை வந்தமர்ந்தனர். அமர்ந்ததும், ஸ்ரீமதி வி.பால் ம்மாள் “இந்து ஸ்கிரீகளின் முற்கால தற்கால நிலைமை”யையும், வித்வான் ஸ்ரீ எம்.சுப்பிராமையர் “ஜனசமூக வாழ்க்கை”யையும் பற்றிப் பிரசங்கித்ததும், சில மாணவர்கள் ஆங்கிலத்தில் நீதி வெண்பா மொழி பெயர்ப்புக் கூறினர்.

பிரசங்கக்கள் யாவும் முடிந்ததும், இந்திய மாப்பெருங் கிழவனான தாதாபாய் நெளரோஜி, இகவாழ்வு நீங்கிய விசனகர செய்தி சபையோர்க்கு எட்டிற்று. சபையோர் அடைந்த விசனத்திற்கு அள்வில்லை. தேசாபிமா

னியும் பொதுநலப் பிரியருமான அக்ராஸநாத விருப்பிற்கிணங்க, ஸ்ரீமத் ம. ணேபாலகிருஷ்ணையர், நெளரோஜியாரின் சரித்திரத்தை எவர் மனமும் உருக, சருங்கக் கூறி, ஓர் அயுதாபத் தந்தி அனுப்பற் காவன செய்து, ஓர் செய்யுளும் கூறினர். அச் செய்யுள் வருமாறு:—

வேதா வாய் திறந்துரைக்குங் காலையினும் மெய்பிழறா மேன்மைவாய்த் தாதாவாய், தாயகத்தன் பால்ஓயா முயற்சியினால் தலைமைசான்ற நாதாபாய் நெளரோஜி ஆகியமாப் பெருங்கிழவன், தனதுதேச மாதா, வாய் விட்டலற மறைந்தனனா யினும்எங்கும் வாழ்வன் மன்னே.

அந்நகரம் ஞா.ச. ஆங்கில உபாத்தியாயர் ஆங்கிலத்தில் இயற்றிய அழகிய பாமாலை புனைந்தனர். பிறகு வித்வான்களால் அக்ராஸநார்க்குத் தமிழ்ப் பாமாலை புனையப் பெற்று மங்கலவாழ்த்துடன் சபை நிறைவேறியது.

மதுரை நமிழ்ச் சங்கம்:—இதன் 16-ஆவது வருஷ மகோத்ஸவம், திருநெல்வேலியில் அந்த ஜில்லாவாசிகளின் ஆதரவில் ஆகஸ்ட்ஸ் 24, 25, 26-களில் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. முதல் இரண்டரை நாளில் கனம் டி. பி. எஸ். சீவசாமி ஐயர் கே. ஸி. எஸ். ஐயும், மீதிப் போழ்தில் மகாமகோபாத்தியாயர் ஸ்ரீ. சாமீநாதையரும் அக்ராஸநம்வகித்தனர். எவ்வருஷத்திலும் இல்லாத பெருங்கூட்டம் இவ்வருஷம் இருந்ததே இவ்வருஷக் கொண்டாட்டத்தில் முதலில் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஆயினும் இதனினும் அதிகமுக்கிய விஷயம் ஒன்றுண்டு. அதை ஸ்ரீ. ம.கோபாலகிருஷ்ணையர் அவ் வருடாந்தக் கூட்டத்திற் கூறிய வார்த்தைகளாலேயே அறிவிக்கிறோம்:—“மார்க்கண்டனுப் போன்றே இச் சங்கத்திற்கும் 16வயது நிரமபியது. மார்க்கண்டனுக்குற்ற மகத்தான விபத்து 16ஆம் வயது முடிந்தவுடன்தான் நீங்கியது. இச் சங்க விபத்தும் அதே 16வயது முடிந்தவுடன்தான் நீங்கியது. அவ் விபத்து, சிவசாமியால்தான் நீங்கியது. இவ்விபத்தும் சிவசாமியாலேயே நீங்கியதாகும். மார்க்கண்டன் குற்றது மரண விபத்து. சங்கத்திற்குற்றது அந்நியபாஷையே பேசுவதால் உண்டாகும் அவயிருத்து. இது சக்தியம். ஏனெனில் சென்ற சில வருஷங்களாகத் தொடர்ச்சியாய் ஒரு தொற்று வியாதி சங்கத்தைப் பீடித்து வந்தது யாவரும் அறிந்த விஷயம் காரியதரிசி, சங்கத்தலைவர், சபாநாயகர் முதலியோரும், சில பிரசங்கிகளும், சகல நடவடிக்கைகளையும் ஆங்கிலத்திலேயே நடத்தினரும் தூர்வழக்கம் இச்சங்கத்தில் சர்வ சாமானியமாக இருந்தது. அது அதிமுக்கியமானதாகலம் கருதப்பட்டு வந்தது. இத்தீயவாங்கத்தை எம்போன்றோர் மனங்குளிர், ஸ்ரீ. சிவசாமீஐயர் அறவொழித்தமைக்கு அவர்க்குப் பல்லாண்டு கூறுகிறோம்.”

ஆங்கிலத்திற் பேசுமாறு உயர்பதவியாளர் சிலர் வேண்டியும், அக்ராஸநர் உடன்படாது, “அந்நமம் செய்வது முற்றிலும் தவறு” என்று எடுத்துக் கூறிய ஒவ்வொரு மொழியும் மறவாது ஞாபகத்தி் விருத்தத் தக்கதாகும். இது ஒரு தரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் கவனிக்கவேண்டிய முக்கியவிஷயமென்று மற்ற மொருமுறை வற்புறுத்துகிறோம். வடமொழி வல்லுநராய் அக்ராஸநம்வகித்த ஐயர், தமிழில் இவ்வளவு அபிமானம் காட்டியது தமிழ்க்கே நல்லகாலம் என்று எண்ணுகிறோம். அவர் சர்வகலாசபைத் தலைமை பூண்டோர்களில் ஒருவராய் நின்றலின், சீக்கிரம் ஏதேனும் தமிழ் வளர்ச்சி சம்பந்தமாகச் சர்வ கலாசபையில் சில விஷயங்கள் நடந்தேறக்

கூடுமென்பதே ஏமது துணிபு. நிற்க. நாம் கேட்ட பலர் பிரசங்கங்களுள்
 ளும், ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார். ஸ்ரீ எஸ். சேர்மசுந்தர பாரதி .எம். ஏ. பி.
 எஸ். ஆகிய இருவருடைய பிரசங்கங்கள் யாவராலும் பாராட்டப் பெற்
 றவைகளாகும். நிற்க

அங்கு, சங்கநிர்வாக சம்பந்தமாக நிகழ்ந்த அங்கத்தினர் கூட்டத்தில்
 நிகழ்ந்த சில முக்கிய விஷயங்களும் குறிப்பிடத் தக்கவைகளே.

(1) திருநெல்வேலிப் பிரபலப் பிரமுகர்கள் சிலர் இச்சங்கத் தங்கத்
 தவராய்ச் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டனர்.

(2) ராவ் பகதூர் ஸ்ரீ ஏ. சுந்தரசாஸ்திரியார், ஆனரபிள் ஸ்ரீ கே.
 இராமையங்கார், ஸ்ரீ ம. கோபாலக்ரீஷ்ணையர் ஆகிய மூவரும் வருகிற
 மூன்று வருஷங்களுக்கும் ஏற்கெனவே இருந்த சிலருடன் நிர்வாக
 சபையோராகத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

(3) மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கக் கலாசாலைப் பாடங்களைச் சீர்திருத்த,
 ஸ்ரீ ம. கோபாலக்ரீஷ்ணையரின் நல்யோசனைக் கிணங்க, ஒரு சபை நிய
 மிக்கப் பட்டது.

இவ்வளவு வைப்பவத்தளும் நிறை வேறுதற்குக் காரணராயிருந்த
 நெல்லவாசிகள் தக்கார்க்குத் தக்கபடி செய்த உபசரணை எவருள்ளத்
 தையும் விட்டு அகலாதென்பது துணை.

பலவாந்தீழ் மணிவாசக சங்கம்:—இதன் ஏழாவது ஆண்டு நிறைவு
 விழா ஆகஸ்ட் 29உ, 30உகளில் நன்கு நடைபெற்றது. 29உ சென்னை
 எஞ்சினீர் ஸ்ரீ பி. வி. மாணிக்கம்நாயக்கர் அவர்களும் 30உ திருச்சி எஸ். பி.
 ஜி. காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர் ஸ்ரீ மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரும் அக்ரா
 ஸநம் வகித்து சபையைச் சிறப்பித்தனர். பல விதவாண்களும் அரிய விஷ
 யங்கள் மலவற்றைப் பற்றிப் பிரசங்கித்தனர். சித்திவிநாயக வித்தியாசாலை
 மாணவிகள் செய்த 'சம்பாஷணை'கள் நன்றாகவே இருந்தன.—ஓர்வன்

மதுரை எங்மென்ஸ் அமெச்சூர் அலோஸியேஷன்:—நவம்பர் 15
 15உக்குள் கட்டணமும் போட்டிக்குரிய நாடக நூலும் இச்சங்கத்தா
 ருக்கு அனுப்பப் படவேண்டுமென், சென்ற சஞ்சிகையிற் குறிப்பிட்டோம்.
 கட்டணம் மட்டும் நவம்பர் 15உக்குள்ளும் நாடகநூல் ஜனவரி 15
 15உக்குள்ளும் வந்தால் போதுமாம்.

கோக்லே பரிசு:—காலஞ் சென்ற இந்திய மாப் பெருங்கிழவனாரா
 கிய தாதாபாய் நௌரோஜியாரின் ஜீவிய சரிதையை ஏனையோரினும்
 நன்றாக எழுதுவோர்க்கு ரூ 3—8—0 பெறுமபடியான புத்தகப் பரிசு
 அளிக்கப்படும். இதற்காக நவம்பர் 17உ சனிக்கிழமை மதுரையில்
 அன்னக்குழி மண்டபத்தில் பரிசை நடை பெறும். பரிசைக்கு வந்
 தெழுதுவோர் தனித்தனி செலுத்த வேண்டிய கட்டணம் அரை 2 ஆகும்.
 பிரியமுள்ளோர் மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர்க்கு
 எழுதித் தெரிவித்துக் கொள்ளவும். பரிசைக் கால 10—மணி முதல் 12—
 மணி வரை நடை பெறும்.

பத்திராதிபர்.

புத்தக மதிப்புரை.

இன்னிலை—இது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்றாய், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள் ஒருவராய் பொய்கையாரால் இயற்றப் பெற்று, இதுகாறும் வெளிவந்திலாத ஓர் அரியநூல். இந்நூல் அறப்பால், பொருட்பால், இன்பப்பால், வீட்டுப்பால் என நான்கு பாலாகவும், அவற்றுள் வீட்டுப்பால், 'இலவியல், தறவியல்' என இரண்டு இயலாகவும் உள்ள பகுப்புக்களுடன், நூற்பத்தைந்து வெண்பாக்களால் யாக்கப் பெற்று, சொற்சுவை பொருட்சுவைகளோடு அரியபெரிய சுருத்துக்களடங்கி, இளம் பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினூர்க்கினியர், யாப்பருங்கல விருத்தியுணாகாரர் முதலிய உரையாசிரியர்களால், தொல்காப்பியம், யாப்பருங்கலவிருத்தி முதலிய நூல்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. இதை ஸ்ரீமான் வ.உ. சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள் பிழையறப் பரிசோதித்து இதற்கு அந்நுவயம், பதவுரை, பொழிப்புரை, சுருத்துரை, விசேடவுரை இலக்கணக்குறிப்புகள் அரும்பதவகராகி உரைமேற்கோளகராகி முதலியன தமது துண்ணறிவாலாராய்ந்தெழுதி வெளியீட்டுள்ளார்கள். இந்நூலின் பெருமையையும் ஆசிரியர் பெருமையையும் இதன் முன்னுரை முதலியவற்றில் நன்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு செய்யுட்களுக்கும் பொருட் பொருத்தமுடையாவரும் எளிதிலுணருமாறு பிள்ளையவர்கள் எழுதியுள்ள உரைநடை மிகவும் பாராட்டற் பாலதே. இந்நூற்பெயர் இன்னிலைதானென்று நிர்ணயிக்கக் கூடாமற் பலருக்கொண்ட ஐயுறவை, அது 'இன்னிலை' பேஎன இந்நூலால் அகற்றிய பிள்ளையவர்களுக்குத் தமிழுலகம் நன்றிபாராட்டும் கடப்பாடுடையது. இதன்விலை அணு 8. வேண்டுவோர் "வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, பிரம்பூர், சென்னை" என்ற விலாசத்திற்கு எழுதிப்பெறலாம். —பத்திராதிபர்.

இனிய தமிழ் நாவல்கள்.

சுரதன்புரிசுகசியம்	3-4	இந்திராணி	1-0	தலையணைமந்திரம்	0-8
கன்னியின்முத்தம்	3-0	சங்கநாயகி	1-0	கோமளம் குமரி	0-8
மாண்டிகிருஸ்டோ	2-8	அந்தப்புரகாதல்	1-0	தீனதயானு	0-6
அராபிக்கதை	2-8	தேவசுந்தரி	0-14	ஞானும்பாள்	0-6
லண்டன் திருடர்	2-4	லீலா	0-12	கமலாம்பிகை	0-4
வீரவரமன் வெற்றி	2-0	மங்கைக்காசி	0-12	சுருணாகரன்	0-4
கனகபூஷணம்	2-0	கினகரசுந்தரி	0-12	ஜரத்காரு	0-5
தனபாலன்	1-8	அமீர்லிங்	0-12	பஞ்சதந்திரம்	0-6
ஐடாவல்லவர்	1-8	பிரேமகாதன்	0-12	மிருச்சகடி	0-4
நீலா	1-4	கோகிலாம்பாள்	0-12	சாருந்தலம்	0-4
தர்மாம்பாள்	1-2	புஷ்பவணம்	0-10	வசந்தனேனை	0-4
வீரோதரசமஞ்சரி	1-2	குணசீலன்	0-10	ஸந்தர்லிங்	0-3
வரத சுந்தரம்	1-0	மாஷீனீமாதவம்	0-10	கிரிஸல்டா	0-3
வசிகரி	1-0	வண் ஜாக்ஷி	0-8	மங்களாம்பாள்	0-8
குண சுந்தரம்	1-0	சாரதாம்பாள்.	0-8	அஞ்சுநாத்தி	2-4

N B.—வி. பி. சார்ஜ் பிரத்தியேகம். அமராவதி என்னும் இனிய தமிழ் நாவலொன்றை மேற்கண்ட புஸ்தகங்களுக்கு ஆர்டர் செய்தால் இனாமாக அனுப்பப்படும். அல்லது போஸ்டேஜுக்காக அரையணு ஸ்டாம்பு அனுப்பினால் "அகை" இனாமாக அனுப்புவோம். எல்லாவித தமிழ் நாவல்களும் கிடைக்கும்.

எஸ். ஜி. ஐயர் அண்டு கம்பெனி, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.